

Prettige week!
AUGUSTUS

BLOG

JUL '15
20

“ER IS VEEL VERBORGEN LEED ONDER ‘AFVALLIGEN’”

INTERVIEW NIEUWS

ONDERWERP: (RELIGIEUZE) GEMEENSCHAPPEN, MENSENRECHTEN

1 REACTIE

Een paar weken geleden [interviewde ik Inge Bosscha](#) over haar website [‘Ik ben een afvallige’](#). Inmiddels is dit interview enkele duizenden keren gelezen. Tientallen reacties ontving de redactie van Nieuwswij.nl. Heeft Bosscha zelf ook reacties ontvangen en hoe kijkt ze terug op dit interview?

Door: **Greco Idema**

Heb je veel reacties gehad of...?

“Ik heb honderden reacties gekregen en ze blijven nog steeds komen, al is het niet meer met tientallen tegelijk. De meeste reacties krijg ik via de mail, waarin mensen vaak ook hun persoonlijke ‘afvallige’-verhalen vertellen. Er wordt heel positief en ook emotioneel gereageerd op mijn website. Ik merk aan wat mij toevertrouwd wordt, dat mensen vaak diep geraakt zijn. De reactie die ik het meest krijg is dat mensen het moedig en verbindend vinden en dat ze zich diep herkennen in gevoelens die ik onder woorden breng en waar toch nog vaak een taboe op ligt.”

Welke reactie heeft de meeste indruk gemaakt?

“Dat is er niet één in het bijzonder. De meeste indruk maken de vaak zeer schrijnende verhalen en de eenzaamheid van de mensen daarachter, die deze verhalen – soms voor het eerst! – vertellen. Er is veel verborgen leed onder ‘afvalligen’. Zij wringen zich vaak in allerlei bochten om met name de band met de gelovige ouders en andere gelovige familieleden zo goed mogelijk te houden. Dit is vaak zeer ingewikkeld en moeizaam, omdat mensen zich zowel schuldig als veroordeeld voelen. Dat hier sprake is van veel leed, blijkt uit het feit dat in de meeste mails die ik tot nu toe kreeg, de vaak moeizame relatie met de gelovige ouders ter sprake wordt gebracht.”

Als je kijkt naar die moeizame relatie: wat is volgens jou de kern van het probleem?

“De kern is denk ik miskennis. Het afvallige kind voelt zich veroordeeld en wordt dit vaak ook letterlijk. De band tussen ouders en kind is vaak ingrijpend veranderd en dit wordt voor alle betrokkenen als een groot verlies ervaren. De vanzelfsprekende acceptatie en saamhorigheid is weg. Het afvallige kind wordt hierin vaak gezien als de schuldige. Dit voelt heel onrechtvaardig. Immers: net als de gelovige ouders, probeert ook het ‘afvallige’ kind alleen maar het ‘juiste’ te doen. De inzichten verschillen. Het is vaak een gevecht om erkenning. Erkenning dat je in wezen een goed mens bent en goed wilt doen. Erkenning voor wie je bent!”

Ga je aan dit onderwerp zelf de komende periode (meer) aandacht besteden op je website?

“Mijn laatst geplaatste stuk gaat volledig over het onderwerp ‘gelovige ouders’. Wat mij betreft een zeer belangrijk onderwerp en omdat ik hier de meeste reacties op krijg, staat het tijdelijk ook helemaal bovenaan mijn site. Ook is er nu de [Facebookcommunity ‘Ik ben een afvallige’](#), waar mensen zich aan kunnen melden en mee kunnen praten over dit onderwerp.”

Wat moet er volgens jou gebeuren om het gesprek over dit onderwerp breder maatschappelijk te voeren?

“Naar elkaar luisteren! En praten. Er zijn zoveel taboes! Ik weet alleen niet of het gesprek per se breed maatschappelijk gevoerd moet worden. Het speelt slechts in relatief kleine (Calvinistische, dogmatische) kringen zo’n grote rol. Ik denk daarom eerder aan ‘luisteren’ en ‘praten’ in kleiner (gezins)verband. Zowel luisteren als praten wordt bemoeilijkt door angst en schuldgevoel. Schuldgevoel maakt dat ouders vaak niet precies willen horen waaróm het kind afvallig geworden is en evenzo wil het ‘afvallige’ kind vaak niet horen hoeveel verdriet de ouders hebben. Datzelfde schuldgevoel maakt ook dat mensen over hun pijn en verdriet zwijgen.”

Hoe denk je dat gelovige ouders en ‘afvallige’ kinderen beter naar elkaar kunnen leren luisteren?

“Ik denk dat een helpend uitgangspunt zou kunnen zijn dat er meerdere verhalen naast elkaar

kunnen bestaan. Dat je niet hoeft te kiezen of iets ‘goed’ òf ‘fout’ is (het zogenaamde ‘scheidingsdenken’ dat vaak juist in deze dogmatische kringen een manier van denken is), maar dat bijvoorbeeld een opvoeding ervaren kan worden als èn liefdevol (‘goed’) èn beperkend (‘fout’). Dan hoef je niemand onrecht aan te doen als je je eigen verhaal vertelt. Niet strijden om één verhaal en één vertelrecht, maar ruimte maken voor méér verhalen. Als alle betrokkenen zich gehoord, gekend en geliefd weten door elkaar, is de pijn veel beter te dragen en is er een bredere basis voor een blijvend goede omgang met elkaar. Vraag elkaar bijvoorbeeld wat het meeste pijn doet en luister zonder oordeel en vol empathie naar het antwoord.”

Ga je behalve met je website nog op andere manieren aan de slag met het thema van afvalligheid?

“Dat weet ik nog niet. Ik heb nu nog veel werk aan de gesprekken die ontstaan zijn n.a.v. de website. Ik merk wel dat het meeste op de website wat mij betreft nu gezegd is. Misschien zal ik nog enkele artikelen toevoegen, maar dan is de website klaar. Wat er verder nog gaat gebeuren zie ik wel. Ik voel wel dat het mijn hart en betrokkenheid heeft en waarschijnlijk ook nog lang zal houden. Ik kan me dan ook voorstellen dat ik blijf zoeken naar manieren om meer te doen. Maar op dit moment heb ik hier nog geen concreet zicht op.”

Greco Idema is eindredacteur van Nieuw.wij.nl

**RELIGIE
DOET ERTOE**

NIEUWE MASTER SPECIALISATIES:
PEACE, TRAUMA & RELIGION
BUILDING INTERRELIGIOUS
RELATIONS

WWW.GODGELEERDHEID.VU.NL

Bestel nu!

Bijzondere
Schillebeeckx
kaarten

8 kaarten
voor maar

€ 9,95

www.kierkekaart.nl